

PICADURA DE BARCELONA

Adrià Pujol
Edicions Sidillà
208 pàgines, 15 euros

Aigua fresca i cristal·lina

És tal el goig de ‘Picadura de Barcelona’ que s’espera amb ànsia el nou Adrià Pujol

[Ponç Puigdevall 3 MAY 2015 - 21:09 CEST](#)



Platja de Barcelona. / carles ribas

A *Escafarlata d'Empordà* (2011), Adrià Pujol (Begur, 1974) demostrava que ja no calia tenir una cinquantena d'anys per escriure un llibre de memòries, que ja no calia enfrontar-se a les peripècies del passat amb una actitud reflexiva i melancòlica pel temps perdut, i que no calia tampoc seguir els passos de l'escriptura autobiogràfica convencional, sotmesa a les exigències de la biografia o del relat: a partir dels llibres de Michel Leiris, afirmava Philippe Lejeune a *El pacte autobiogràfic*, era impossible començar les autobiografies amb el suat *incipit* "Jo he nascut tal dia de tal mes i de tal any".

A partir de l'exemple de Leiris, doncs, era possible començar un llibre autobiogràfic de la manera que feia Pujol a *Escafarlata d'Empordà*, explicant com l'endemà de morir la seva mare se'n va de festa "perquè no tenia clara la pauta de què cal fer quan se't mor la mare i ets un adolescent", explicant com els amics li organitzen un encontre amb una noia a la qual "li havien demanat que se'm follés, per allò d'animar el noi, perquè se li havia mort la mare". Hi havia tots els ingredients de l'autobiografia com a gènere

literari o com a remei particular —hi havia el desig de descriure's per escrit i de captar la pròpia realitat per damunt del pas del temps, el gust de contemplar-se i la necessitat de ser absolt—, però les regles del joc eren, sobretot, inventar una forma nova on encabir el seu anecdotari —organitzar un discurs amb unes normes i unes derives—, i usar uns registres dialectals i juganers i vivaçment harmònics que es llegissin, tal com es diu a *Picadura de Barcelona* de les traduccions de Ferran Ràfols, “com si fossin un glop d'aigua de la meua llengua materna. Aigua fresca i cristal·lina”.

Picadura de Barcelona comença en el punt on acaba l'anterior, quan l'autor, als dinou anys, se'n va de Begur per matricular-se a la universitat i viure en una ciutat que acabava d'entrar en coma amb els Jocs Olímpics i que ja es preparava per rebre el cop de gràcia amb l'allau turística. La fórmula utilitzada per Pujol és la mateixa —un conjunt de fragments i retalls de vida que menysten la linealitat cronològica per simular el règim caòtic i el desordre de la memòria—, però si el centenar de textos que conformaven *Escafarlata d'Empordà* podien semblar un dietari de records o d'assajos breus, aquí les anècdotes, les teories, les crítiques, les especulacions i les bromes es lliguen amb el recurs d'un argument universal: el retorn de l'autor cap a casa seva després de travessar parsimoniosament Barcelona de punta a punta durant la nit d'un dissabte. L'autor fuma, beu les cerveses que compra als pakistanesos, agafa un taxi i se'n va a la platja per veure-hi sortir el sol. Arriba a casa seva, es dutxa, prepara l'esmorzar per a la família i assisteix a la reunió de feina prevista pel diumenge amb un tinent d'alcalde de Barcelona. Però més enllà d'aquestes simulacions novel·lesques, el que sobretot fa és passar-se el periple xerrant, “pràcticament sol, o només en companyia d'espectres”, com si el llenguatge creés per la seva pròpia substància fonètica associacions i correspondències entre les paraules i les coses.

Pujol sap narrar i construir escenes memorables quan recorda les diferents Barcelones que ha conegut, els episodis delirants de quan feia de barquer a l'Estartit, o el viatge al Iemen pocs mesos després de l'11-S, per exemple, però per damunt de tot, el que atrau de *Picadura de Barcelona* és la intensitat moral i verbal de la seva escriptura.

No podia ser de cap altra manera, perquè hi va haver un dia que Pujol va descobrir gràcies a Blai Bonet la diferència existent entre el “passatemp” de redactar i la “penitència d'escriure”, la lluita “per la definició més arran possible de la cosa definida”, “la pugna per acostar-se, per esgarrapar, encara que sigui per tocar amb la punta de les paraules les ombres, els homes, les roques i el mar, el blau”. Potser hi pot haver qui retregui a Pujol que s'interessi més per les paraules que per les frases, però el goig que provoca *Picadura de Barcelona* és tan vigorós que ja s'espera amb ànsia —i amb la certesa de la seva qualitat— que compleixi el que anuncia i es pugui llegir aviat la vida dels seus avis i besavis.